

15 APRIL 1923

No. 8

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Het geloof nu is een vaste grond der dingen die men hoopt, en
een bewijs der zaken die men niet ziet. Hebreërs 11 : 1.

HET STERKSTE DING TER WERELD.

NEPHI JENSEN, President der Canadeesche Zending.

Wij bereikten den top van een hoogen, rotsachtigen heuvel boven Quebec. Diep beneden ons bewoog zich de St. Laurence, in rustige majesteit, zeewaarts. Dichtbij, aan onze rechterhand, was de groote Victoria-brug met haar wonderbare hefboomstructuur, 680 voet spannende over de rivier zonder één enkel steunpunt. Toen wij ons omkeerden om dit wonder van werktuigkunde te aanschouwen, merkte mijn metgezel op: „Is het niet wonderbaarlijk wat een mensch kan doen met staal! Het is het sterkste in de geheele wereld!”

„Is het dat?” vroeg ik rustig.

Mijn metgezel bewaarde het stilzwijgen. Daar werd een groot zeeschip zichtbaar aan de kromming der rivier en verdween onder de brug. Het schip was een levend, bewegend beeld van kracht en veiligheid. Mijn jonge vriend kreeg een andere inspiratie. Met zijn oogen strak gericht op de ijzeren zijwanden, zeide hij: „Daar hebt ge een ander monument van de grootheid van onze „ijzeren” eeuw. Binnen de dikke stalen wanden van dat schip kunnen de menschen lachen om de verschrikkelijke krachten der natuur.”

Ik gevoelde mij niet geroepen aan deze laatste verklaring te twijfelen. Maar ik dacht nog steeds aan zijn alles-wegvagende opmerking met betrekking tot de brug. En ik waagde het weer te vragen: „Maar is staal het sterkste ding in de wereld?”

„Daaromtrent bestaat geen twijfel”, antwoordde hij, met een

stelligheid eigen aan den leeftijd vóór het bereiken der meerderjarigheid.

„Maar laten wij eens zien”, bracht ik in 't midden. „Men kan geen ziel tegen zonden beveiligen met ijzeren muren. Er is geen voorwerp dat sterk genoeg is om een gebroken besluit weer aan elkander te smeden. Men kan den afgrond tusschen den mensch en God niet overbruggen met staal. Zijn wij niet genoodzaakt de menschelijke ziel aan te nemen als datgene dat het sterkst is op de aarde?” „O natuurlijk, in het rijk van den geest is de wil het sterkste.”

Ik was nog steeds niet overtuigd. Ik verlangde te redetwisten. Maar hetgeen om ons heen gebeurde, leidde ons gesprek tot andere dingen. Maar ik besloot het gesprek, dat door de omgeving rondom Quebec afgebroken werd, op dit papier te vervolgen. Zelfs indien ik mij zoude schuldig maken aan het in herhalingen vervallen, durf ik u vragen: „Is de wil het sterkste in de ziel?” Laten wij er over denken. Ik kan niet zeggen: „Ik wil!”, vóórdat ik kan zeggen: „ik kan!” Wat meer zegt, wanneer ik goed gestemd ben, zal ik nooit zeggen „ik wil”, vóórdat ik kan zeggen „ik moet”. De zekere overtuiging dat iets kan zijn en gedaan moet worden is de stof waaruit „wil” gemaakt is. Die overtuiging is „geloof”. De stem van den wil is g e l o o f. De stem van geloof is de God der waarheid!

Geloof is in de wereld het sterkste!

De eeuwige brug.

„Geloof is de sleutel tot kostbare wetenschap,
De onschatbare gaven van God aan den mensch.”

Dit is niet enkel poëzie. Het is de verklaring van een feit. Geloof is letterlijk de sleutel der wetenschap. Wat doet men wanneer men iets nieuws leert? Men overbrugt de kloof, tusschen weten en niet-weten. Er is geen andere weg. Nemen wij een voorbeeld. Toen Morse proeven begon te nemen met telegrafie, wist hij één belangrijk ding. Hij wist dat een metaaldraad beladen met electriciteit ter zelfder tijd zoude werken, aan beide uiteinden op dezelfde wijze. Maar een groote golf scheidde dit bekende feit van het onbekende feit, dat de twee uiteinden van den draad zóó gemaakt konden worden, dat zij dezelfde letterteekens konden schrijven op denzelfden tijd. Hoe deze golf te overbruggen, was Morse's probleem. De rede kon hem er niet over helpen. De rede was nog nooit dien kant uit geweest. Hij kon alleen gaan over de brug des geloofs. Want geloof is de eenige brug, die de golf overspannen kan tusschen het bekende en het onbekende.

De vergeten aardrijkskundigen, die tijdgenooten waren van den

ontdekker van Amerika, wisten even goed als Columbus, dat de aarde rond is. Waarom zochten deze aardrijkskundige boekenstudenten geen korteren weg om de rijkdommen van Oost-Indië te bereiken? Hun ontbrak het geestelijk inzicht dat aan het verstand de grootere beteekenis geeft van het ongeziene en het onbekende. Zij konden slechts datgene zien, wat binnen het bereik van hun oogen lag. Zij konden slechts datgene begrijpen, wat, door deszelfs langzamen en steeds afwijkenden vooruitgang, zich aan hen openbaar maakte. Deze, zich afzonderende, studenten der geographie zaten in hun kamers, schroomvallig koesterend en bedaard redeneerende over de cirkelvormigheid der aarde. Maar hij had ook de macht om vlug en bij intuïtie de grootere beteekenis van dit feit te zien. Gelijk een bliksemstraal sprong hij van de gedachte „de aarde is rond” tot het practische besluit: „Indien de aarde rond is, dan is Oost-Indië daar in den Atlantischen Oceaan en kan ik westwaarts zeilen en haar kusten vinden.”

Deze bekwaamheid, om de grootere beteekenis te kunnen inzien van wat men weet en onmiddellijk van het bekende het onbekende af te leiden zonder het langzame proces van een gewone analyse, is geloof. Het is de machtigste eigenschap van den geest.

Wij vinden God door geloof. Alleen geloof is sterk genoeg om de golf tusschen den mensch en zijn Maker te overbruggen. Wij kunnen God niet zien door den telescoop. Wij kunnen hem niet ontdekken in den microscoop. Hij wordt niet gevonden in den smeltkroes. Geen analytische proeven kunnen Hem openbaren. De rede mag ijveren om de wetenschap, het zal zulks tevergeefs doen. De eeuwenoude uitdaging van den profeet houdt stand: „Kunt gij God uitvinden door te zoeken?” Het is door levend geloof dat wij het Goddelijke bereiken. Slechts door zuivere gemeenschap met God, in vertrouwensvol gebed, kunnen wij den Schepper volmaakt leeren kennen.

Het Schild.

Geloof is het wapen der ziel. Geen muren van steen kunnen de ziel beschermen tegen de machten van het kwaad. Geen ijzeren deuren kunnen het hart beveiligen voor de vernielingen der zonde. Noch kan de hulpelooze menschelijke wil den verleider op een afstand houden. Slechts de hoogere mensch, de kracht die geloof voegt aan het hart, kan de overwinning geven van den eeuwigen strijd met de ongeziene vijanden.

Iedere verleiding spreekt uit Satan's woorden: „Het is begeerlijk”. Slechts de blijvende overtuiging dat het goede begeerenswaardiger is dan het kwade, kan den verleider ontwapenen. Wanneer iemand verleid wordt te bedriegen, wat is het dan dat de oprecht-

heid der ziel handhaaft? Het is het zekere geloof dat de waarheid altijd „edeler dan een kroon” zal zijn. Wanneer iemand overgehaald wordt oneerlijk te zijn, wat is het dan dat de kwade gedachte doodt? Het is de innige zekerheid dat eer, schoonheid en heerlijkheid zal geven aan het karakter in de ontelbare dagen van de zich ontsluitende jaren. Wanneer onreine gedachten ingang in het hart zoeken, wat is het dat de deur der ziel sluit voor den vreeselijken indringer? Het is het diep-in-de-ziel-gewortelde geloof, dat heilige gedachten en verlangens de ziel voorbereiden voor een eeuwig tezamen zijn met God. Geloof is de voortdurende citadel van de ziel. Zoolang als onbeperkt geloof meester is van het hart, zullen onze levens onvermijdelijk volgen het pad van eer, reinheid en rechtchapenheid, dat leidt tot God.

Het Anker.

Wat doet de ziel getrouw blijven aan de waarheid? „Idealen”, antwoordt de opvoeder. Maar zijn antwoord werpt slechts een vraag op, die een dieper antwoord verlangt. Wat geeft levenskracht aan onze idealen? Geloof! Geloof houdt onzen „wagen vast” aan de ster van onze beste verlangens. „Hij die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op- en neergeworpen wordt.” Slechts de getrouwen zijn standvastig en onbeweeglijk in hun vurig verlangen naar de hoogere dingen. In de worsteling om het beste te bereiken, is geloof de kracht der krachten. Geloof is het zedelijke gewicht van het heeal. Het houdt de ziel in het majestueuze evenwicht van rechtschapenheid in de baan der waarheid. De trouwelozen zijn nalatig en gewetenloos. De twijfelaars wankelen en dwalen af. Maar zij, die een vol vertrouwen hebben in den God van waarheid en gerechtigheid, zijn even onbeweegbaar als de rots der eeuwen. Zij zien met onverduisterde oogen het verwijderde, hooge doel en keeren noch naar rechts, noch naar links. Er is geen gedachte, ethisch of filosofisch, die vervangen kan de diepe, ernstige gedachte:

„Er is een leven dat nooit eindigt; er is een groot, rechtvaardig, almachtig Rechter; en al mijn gedachten, verlangens en handelingen van heden kwetsen of verheerlijken Eén die alle dingen houdt in de palm van Zijn hand.” Deze gèdachte der gedachten is de ruggegraat van ieder groot karakter. Wel zeide de dichter:

Toch, in den razenden strijd der dingen
En geslingerd door storm en vloed,
Klemt mijn geest zich vast aan dat ééne:
„Ik weet het, „God is goed!”

Ik weet niet waar Zijn eilanden dragen
 Hun eeuwig-groene palmen, hoog!
 Ik weet alleen, dat ik niet zijn kan
 Buiten Zijn liefde- en zorgvol oog."

De Macht.

Geloof is macht. „Alle dingen zijn mogelijk dengenen die gelooven". Zoo zeide de grootste aller leeraars. Nog zijn deze woorden slechts dogma. Diegene die ze werkelijk aannamen, vonden de waarheid van deze woorden. De vrouw, die gedurende twaalf jaren ziek was, was één van de weinige edelen. Toen zij Christus langs de straat zag gaan, zeide zij in haar hart: „Indien ik slechts zijn kleederen zou mogen aanraken, zou ik genezen zijn".

Zij beroerde den zoom van zijn kleed. Zij was onmiddellijk genezen. Wat wrochtte deze wonderbare genezing? Merk op de woorden des Meesters: „Uw geloof heeft u genezen." Martha, de zuster van Lazarus, had zelfs een grootere ziel. Na den dood van haar broeder kwam Jezus tot haar. Toen Hij verscheen, riep zij uit de grootheid van haar hart: „Heere, waart gij hier geweest, zoo ware mijn broeder niet gestorven." Haar hart was zóó rein, zóó waar en zóó sterk, dat zij geloofde dat, indien Jezus tegenwoordig zoude geweest zijn toen de brandende koorts het leven uit haar broeder verteerde, het woord van den Meester de verslindende vlam zoude gedoofd hebben. Maar er was in haar ziel zelfs een sterkere hoop. Want zij voegde erbij: „Maar ook nu weet ik, dat alles wat gij van God begeeren zult, God het u geven zal." Dit zijn eenige van de sterkste woorden ooit gesproken. Zij kwamen uit een hart, dat diep en groot genoeg was om te gelooven dat één woord van den Meester den dood zoude berooven van zijn prooi en het graf zoude dwingen zijn gevangene op te geven. Welk een volmaakt vertrouwen! Welk een wonderbaarlijke hoop! Welk een zielegrootheid! Wat kon zulk diep vertrouwen in God in den weg staan? Geen wonder dat de Meester zeide: „Zoo gij een geloof hadt als een mostaardzaad, gij zoudt tot dezen berg zeggen: Ga henen van hier derwaarts, en hij zal henegaan; en niets zal u onmogelijk zijn."

De wedergeboorte van geloof.

Jezus, de Christus, was de groote Leeraar en een voorbeeld van dit hoogere geloof. Hij vermaakte het als een kostbaar legaat aan zijn vertrouwensvolle discipelen. Deze gaven het wederom aan enkele anderen. Deze anderen behielden het voor een korten tijd. Maar zij begonnen helaas al spoedig te wankelen. Zij vonden het gemakkelijker te vertrouwen op een reliquie van een heilige, dan

het werkelijke geloof van een Heilige te behouden. Daarna begon men metalen kruisen te dragen. Men vond het gemakkelijker zich vast te klemmen aan een kruis dat men droeg, dan steun te zoeken bij den ongeziene God en Zijn beloften. Vervolgens kreeg men de heiligenbeelden. Lafhartige Christenen vonden het gemakkelijker woorden te mompelen voor een metalen beeld van een apostel, dan vol vertrouwen tot den levenden God te spreken, gelijk de apostels deden. Op deze wijze verminderde het geloof en stierf. Bijgeloof nam zijn plaats in. Dit bracht mede de duisternis, onwetendheid en barbaarsheid der middeleeuwen.

Maar een schooner dag volgde op den donkeren nacht der twijfel. Geloof werd wederom geboren. In het begin der 19e eeuw zocht een knaap, met de ziel van een profeet en de oogen eens ziens, God in oprecht gebed om wijsheid, om hem te leiden in het zoeken naar waarheid. Terwijl hij bad, verscheen een kolom licht boven zijn hoofd. In dat licht stonden twee hemelsche wezens. De een wees op den ander en zeide: „Joseph, dit is mijn geliefde zoon, hoort hem.” Toen luisterde de knaap naar de stem die den storm bedaard en de golven geëffend had. Dien dag sprak een knaap met God. Dien dag werd geloof herboren. Gezegend, driewerf gezegend, zijn diegenen wier harten verzacht zijn geworden door de heilige vlam. Hunner is de kracht van God.

J. H.

DAGERAADSBEGROETING.

Luistert naar de Vermaning des Dageraads!

Let op dezen Dag!

Want hij is Leven, het Leven zelf van het Leven.

In zijn korten loopbaan liggen al de

Wezenlijkheden en Werkelijkheden van Uw Bestaan :

Grocivreugde,

Daadglorie,

Schoonheidspracht ;

Want Gister is slechts een Droom,

En Morgen is maar een Visioen ;

Maar Vandaag, wèl geleefd, maakt

Elk Gisteren een Droom van Geluk

En iederen Morgen een Visioen van Hoop.

Let daarom wel op dezen Dag!

Zoodanig is de Begroeting des Dageraads.

(Uit het Sanskrit).

(Ingezonden door FRANK I. KOOYMAN)

RUBEN E. CARDWELL

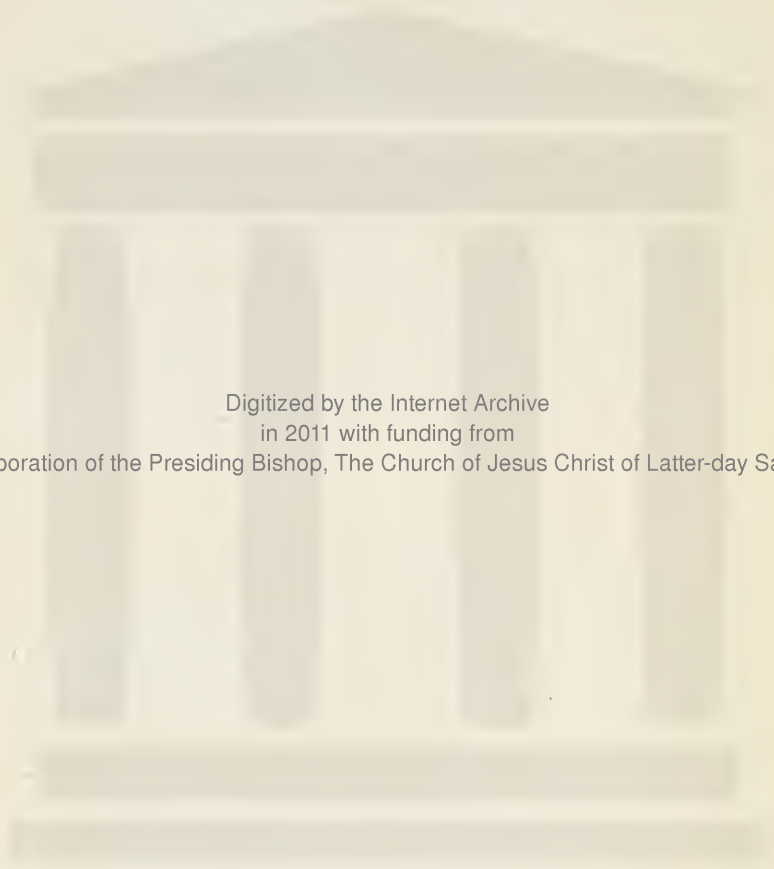
ALVIN S. NELSON

ROYDEN E. WEIGHT

SAMUEL R. CARPENTER

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

Vaarwel!

Ons leven een droom, de tijd als een stroom, gaan spoedig voorbij, zegt een van de gezangen in het zangboek. Het was met gemengde gevoelens dat wij afscheid namen van de broeders en zusters en vrienden in de landen, waarin wij door Gods groote goedheid het voorrecht hebben mogen smaken om een zending te volbrengen. Ons leven een droom, de tijd als een stroom, gaan spoedig voorbij! Den tijd, dien wij doorgebracht hebben in het zendingsveld, is het schoonste gedeelte van onzen levensdroom geweest, meer nog dan een droom: de schoonste werkelijkheid die zich ooit in ons leven heeft voorgedaan.

Uren, dagen en maanden zijn voorbij gesnel en wij hebben ons gedurende dien tijd verheugd in uw trouwe plichtsbetrachting en opofferende liefde, die gij te allen tijde voor Gods werk en Zijne dienstknechten getoond hebt. Wij zullen en kunnen nimmer de broederlijke en zusterlijke liefde ons zoo mildelijk geschonken, vergeten. Gij hebt door uw voorbeeld en ijver velen tot het Evangelie getrokken en aan de wereld bewezen dat een goede boom geen kwade vruchten voortbrengt. Gaat voort op den ingeslagen weg, volbrengt nauwgezet uw plichten, eert het Priesterschap, doet het uwe om den Meester in Zijn tweede komst te ontvangen. Predikt en verklaart het Evangelie aan allen die ge in uw dagelijkschen omgang ontmoet. Weest sterk in tegenspoed en stelt uw geloof, hoop en vertrouwen op den God des Hemels, zoodat:

„Dat elk in den dag Zijner komst zeggen mag:

’k Heb den strijd hier gestreên,

’t Werk heb ik volbracht, en volhard in gebeên.”

O, dat dan wordt gehoord, dit gezegende woord:

„Kom getrouwe hierin, en beërf het Koninkrijk

Nu bereid voor ’t Gods-gezin.”

God zegene u allen met Zijnen Geest, vaarwel, vaarwel!!

ROYDEN E. WEIGHT.
SAMUEL R. CARPENTER.

RUBEN E. CARDWELL.
ALVIN S. NELSON.

OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE KERK”
DE VRAAG VAN VERWERPING —
ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

(Vervolg).

De verschrikkelijke moeilijkheden in de wildernis die de Heiligen gedwongen waren door te maken, waren te groot voor hem, hij kon de proef niet doorstaan, en terwijl hij tevoren verklaard had gewillig te zijn om met de Heiligen mede te gaan zelfs als het vereischt zoude worden dat hij de rijkdommen van een natie zoude moeten opofferen, faalde zijn hart hem toen hij op de proef gesteld werd en hij zocht veiligheid door de vlucht te nemen, hij zocht zijn leven, maar verloor het eeuwige leven!

De volgende aanhaling die wij van hem in de notulen van het 21ste quorum hebben kunnen vinden, is in 1855, waar de verklaring wordt gemaakt, dat hij de Kerk verlaten heeft en zich vereenigd had met James J. Strang.

Aangaande zijn aansluiting met mr. Strang, verkies ik u iets uit de Geschiedenis van de „Gereorganiseerde” Kerk voor te lezen, want dan weet gij dat wij het nauwkeurig zullen hebben.

Op bladzijde 744 van het derde deel vinden wij het volgende:

„Na den dood van Joseph Smith onderzocht ouderling Gurley de aanspraken van de verschillende leiders en ten laatste nam hij die van James J. Strang als de meest redelijke aan. Een brief door hem geschreven van Gananoque, Canada West, 6 November 1849, en uitgegeven in Gospel Herald, deel 4, bladzijde 187, duidt aan dat hij toen op een zending naar Canada was ten bate van de Strang's organisatie. Op 1 Januari 1850 schreef hij wederom van Landsdown, Upper Canada, steeds nog aan hetzelfde werk verbonden.

„Een brief, geschreven 10 Januari 1850 van Pittsburg, Canada West, toonde ijver in zijn werk aan.”

Wij hebben alreeds eerder aangetoond den grooten ijver, dien hij ten toon spreidde in het 21ste quorum vóórdát hij de Kerk verliet. Maar om voort te gaan:

„15 Maart 1850 schreef hij van St. Lawrence, New-York, dat hij broeder Silsby assisteerde in het organiseeren van de broederen en hen behulpzaam was om klaar te komen voor Beaver. Hij was aanwezig op een conferentie die te Voree, Wisconsin 1 en 2 Juni 1850 gehouden werd en in deze notulen vinden wij deze inschrijving: „Broeder Z. H. Gurley was’ —

Dan volgt er een elisie, zonder twijfel zoude het zeer interessant zijn om te weten wat volgt, en het verslag gaat voor:

‘gezonden naar het noordoostelijke gedeelte van Wisconsin, op het voorstel van President Strang.’

Vestig nu vooral uw aandacht op het volgende :

„Het was waarschijnlijk dat, terwijl hij op deze aldus verordineerde zending was, dat ouderling Gurley de Yellowstone-vertakking oprichtte, van welke vertakking, de leden hielpen om de kern van de „Reorganisatie” te vormen.” Bladzijde 744—5.

Wij hebben alreeds gezien dat Jason W. Briggs de Waukesha-vertakking van de Strangnieten Kerk oprichtte in 1849, alzoo dat hij de Beloit-vertakking voor dezelfde organisatie oprichtte en nu hebben wij hun erkenning, doodelijk voor hun organisatie, dat de Yellowstone-vertakking ook opgericht was voor mr. J. Strang. Deze twee vertakkingen, ziet ge, werden de kern van de „Reorganisatie”. Zij waren nimmer verbonden met de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, volgens hun eigen erkenning, maar waren voor James J. Strang's Kerk georganiseerd. Nochtans, merk op, deze Strangniet-vertakkingen werden aangenomen in wat genoemd werd de „Nieuwe Organisatie” of de „Reorganisatie” op hun o r i g i n e e l e n doop. Het is een zeer overtuigend bewijs, dat de Reorganisatie de nakomeling of het resultaat is van de Kerk van dezen man James J. Strang.

Laat ons nu wederom onze aandacht vestigen op Jason W. Briggs. In mr. Heman C. Smith's „Ware Opvolging”, bladzijden 134—5, hebben wij een openbaring, die deze man ontving en die de reden was van het tezamen komen van de zoogenaamde „Gereorganiseerde” Kerk. Ik heb u alreeds verhaald dat hij de meest belangrijke man, of al niet de vader, in deze beweging was. Deze „openbaring” is als volgt :

Daarvoor, laten de ouderlingen die Ik verordineerd heb door de hand van Mijn dienstknecht Joseph of door de hand van diegenen die door hem verordineerd zijn, deze autoriteit niet weerstaan, noch zwak worden in het volbrengen van hun plicht, dewelke is om mijn Evangelie, zooals het geopenbaard is in de verslagen van de Joden, en het Boek van Mormon, en het Boek van Leer en Verbonden, te prediken en bekeering en vergiffenis van zonden door gehoorzaamheid aan het Evangelie, uit te roepen, en Ik zal hen ondersteunen en Mijnen Geest geven; en in Mijnen eigenen gezetten tijd zal Ik het zaad van Joseph Smith aanroepen en zal ééne voortbrengen, en hij zal machtig en sterk zijn, en hij zal over het Hoogepriesterschap van Mijn Kerk presideeren; en dan zullen de quorums tezamen komen en de reinen in hart zullen vergaderen, en Zion zal wederom bewoond worden, zooals Ik tot Mijnen dienstknecht Joseph Smith zeide.”

Waarvoor Briggs zich afscheidde.

In deze beweerde openbaring zien wij dezen man het van geslacht tot geslacht Priesterschap of het recht van opvolging van vader op zoon, onderwijzen. Wij zien hem alzoo de letterlijke vergadering naar Zion van de oprechten van hart leeren. Wij zullen nu zien wat de redenen waren dat hij zich terugtrok van de „Ge-

reorganiseerde" Kerk. Wij vinden op bladzijden 248—249 van deel 33 van de Saints' Herald, dat de redenen waarvoor deze man zich terugtrok met de familie van Zenas H. Gurley van de „Reorganisatie", als volgt waren:

Dat hij n i e t kon gelooven in:

(1) „De letterlijke vergadering van de Kerk in Jackson en de omliggende provincies in den Staat van Missouri (of in eenig ander of meer plaatsen) bekend als plaatselijk Zion".

(2) „Tempel-bouwing en ceremonieele tempelverordeningen (endowment) daarin."

(3) „Doopen voor de dooden."

(4) „Tienden als een wet toepasselijk aan de Kerk."

(5) „De wet van toewijding, waardoor personen wettelijke erfgenamen van het Koninkrijk van Zion gemaakt worden."

(6) „Een enig mondstuk van God aan de Kerk."

(7) „De volkomen inspiratie en de daaruit volgende absolute autoriteit van de zoogenoemde heilige boeken."

(8) „De leering van „onze vijanden vervloeken" en van „God op hen wreken tot het derde en vierde geslacht."

(9) „Aan het voorgaande moge toegevoegd worden de openbaring van 19 Januari 1841, afdeeling 107 Leer en Verbonden, (124 onze uitgave), waarin de Kerk gelast wordt het bouwen van een hotel, genaamd „des Heeren hotel", voor Joseph Smith en zijn familie om eene plaats in hetzelfde te hebben, van geslacht tot geslacht, en alzoo de belofte die daarin vervat is, d.i.: „En gelijk Ik tot Abraham zeide, eveneens zeg Ik tot Mijnen dienstknecht Joseph, in u en in uw zaad zullen de geslachten der aarde gezegend zijn."

„Dit tezamen met de bepalingen in afdeeling 43, dat „geen ander zoude of kan openbaringen voor de Kerk ontvangen en de bepaling van afdeeling 19, dat de Kerk Joseph's woord en gebod op dezelfde wijze zal ontvangen alsof het van Gods eigen mond is uitgegaan, — richt in ons oordeel een overgaan van geslacht op geslacht van autoriteit op, gelijk aan een keizerlijke dynastie, hetwelk vreemd aan den geest en genius van het Evangelie van Christus is."

Deze communicatie was gedateerd 28 Maart 1886 en was geteekend door Jason W. Briggs (president van hun apostelen); Zenas H. Gurley (een lid van dat quorum); Gracie Gurley, Margaret Gurley, Edwin H. Gurley, Mida Gurley.

(Wordt vervolgd).

Een merkwaardige uitspraak.

Een oververtelde geschiedenis door C. A. Beesley.

Op den 24en Juli 1853 kwamen dertien ouderlingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Calcutta, de hoofdstad van Hindostan. Onder hen was Richard Ballantyne. Een conferentie werd gehouden. Ouderling Ballantyne met twee metgezellen werd aangewezen om in de stad Madras te ar-

beiden. Eenigen moesten gaan naar de rivier de Ganges, naar het noorden, anderen naar Bombay, anderen naar Siam, en nog anderen moesten in Calcutta blijven. Het was het jaargetijde van de zuidweste heete, droge woestijnwinden. Zij bliezen geweldig over de baai van Bengalen, dus de reis naar Madras buitengewoon gevaarlijk makende. Slechts twee schepen konden gevonden worden om naar die haven te gaan, 't een een Engelsch mailschip, 't ander een brik, „John Bordman”, gecommandeerd door kapitein Scott. In beide gevallen werd hun dringend verzoek om verlof tot reizen, afgeslagen. Kapitein Scott's weigering bestond hierin dat zij „Mormonen” waren van een onaangename reputatie en er waren onder zijn passagiers twee Engelsche dames van hooge geboorte, die niet beleedigd mochten worden door hun tegenwoordigheid. Niettemin, met de gewone volharding van „Mormoonsche” zendelingen, bezochten zij hem op vijf achtereenvolgende dagen, doch zonder succes. „Is er geen prijs die u kan bewegen ons met u mede te nemen?” vroegen zij. „Mijn prijs”, antwoordde de kapitein, „is 150 rupees, maar”, voegde hij er bij, „onder geen beding zal ik u met mij medenemen.”

Den volgenden morgen ontwaakte ouderling Ballantyne uit zijn sluimering als door een plotselinge ingeving, en zeide tot zijn metgezel: „Laat ons naar beneden gaan en den kapitein nog eens vragen en laten wij het doen in den naam des Heeren”. Na opgestaan te zijn, vereenigden zij zich in ernstig gebed en voor de zesde keer naderden zij toen het schip. Zij vonden den kapitein in gesprek met een Perzisch koopman, die, toen zij naderbij kwamen en na voorstelling, dadelijk belang stelde in hun werk en in het Evangelie, 'twelk zij bevorderden. De kapitein luisterde ernstig naar hun verzoek. Voordeel trekkende van de gunstige uitdrukking van zijn gezicht, zeide ouderling Ballantyne tegen hem: „Kapitein Scott, we verlangen zeer met uw boot naar Madras te gaan. Wij hebben maar weinig geld. Van dat weinige hebben we tien rupees noodig om artikelen voor de reis aan te schaffen, het overschot zullen we aan u geven, en we verzekeren u in den naam des Heeren als gij ons met u wilt medenemen, dat gij een veilige reis zult hebben.”

De kapitein was een oogenblik stil en dan zeide hij: „'t Is afgesproken; ik wil u medenemen.” Dien namiddag dreven zij tien mijlen de rivier af en ankerden voor den nacht. Des morgens zetten zij weer de zeilen uit. Gedurende den voormiddag bereikten zij een punt in de rivier waar vele schepen waren gezonken op het drijfzand, wat bleek door de masten en andere overblijfselen van wrakken op de zandbanken, die de smalle vaargeul aangaven. Toen zij op het punt waren om deze vaargeul binnen te gaan, werden zij plotseling gewaar dat zij tegenover een grooten driemaster gesteld waren. 't Scheen dat een botsing onvermijdelijk was en om

dit te ontwijken door op het drijfzand te gaan, was een bijna zekere vernietiging. De vaargeul scheen geheel en al te smal voor beide schepen.

Opgewondenheid volgde! Bevelen werden uitgeschreeuwd en te midden van de verwarring stormde kapitein Scott naar de plaats waar ouderling Ballantyne stond en balde zijn vuist in zijn gezicht, toornig uitroepende: „Gij belooftet mij een veilige reis naar Madras!”

„Ja”, gaf de ander terug, „en gij zult die hebben”.

„Onmogelijk, we zijn reeds zinkende!”, schreeuwde de kapitein.

„Nee kapitein, we zijn niet zinkende en we zullen dat ook niet!” antwoordde ouderling Ballantyne kalm. Op dit oogenblik was het schip binnen een honderd voet van het andere, maar niet sneller waren de woorden van kalme verzekering gesproken, of het schip vierde en ging hem binnen drie voet voorbij. De kapitein zeide niets, maar 's avonds kwam hij bij de ouderlingen en vroeg naar lectuur, die hun vreemde leer verklaarde.

De reis naar Madras werd in veiligheid volbracht en binnen den tijd dat de stad was bereikt, was een verbond van vriendschap ontstaan tusschen kapitein Scott en de „Mormoonsche” zendelingen.

C. M. d. G.

Overleden.

Te Salt Lake City, Utah, overleed 6 Februari 1923 zuster Anna Alida Bockholt, geboren De Haan. Zij was de weduwe van ouderling Dirk Bockholt, die van 28 Augustus 1874 tot 9 October 1875 over de Nederlandsche Zending presideerde.

Zuster Bockholt werd in het jaar 1849 geboren te Akkrum, Friesland, en sloot zich op achttienjarigen leeftijd bij de Kerk aan. In 1873 emigreerde zij naar Utah, waar zij tot aan haar dood een werkzaam aandeel nam in de Zusters-Hulpvereniging en in het Tempelwerk.

INHOUD.

Het sterkste ding ter wereld, blz. 113	Oorsprong van de	
Dageraadsgroeting 118	„Gereorganiseerde Kerk” ..	120
Vaarwell 119	Een merkwaardige uitspraak ..	122
	Overleden	124

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending

Abonnementen per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.